

[...]

*[Een gedachtestroom,
zichzelf onderbrekend en hervattend,
onder een bed, een twijfelaar uiteraard, wat anders?
Alle gedachten in één enkel hoofd onder druk samengeperst,
en uit de mond ontsnappend als stoom uit een fluitketel.
Ongemakkelijk, ja, want onder een bed door het stof kruipen
is een activiteit die zelden comfortabel wordt ondernomen.]*

DE RATTENVANGSTER

JIBBE WILLEMS - 14-2/3-2007

Het is een beetje,
een boelbeetje een gekke situatie...

ik bedoel

je ligt niet elke dag onder een bed te liggen

en al helezeker niet onder je eigen bed
dat je daar ligt te liggen.

Dat is,
mag ik wel zeggen,
uitzonderlijk.

Had ik eens eerder moeten doen

biedt toch een heel,
een ander,
een heel ander... perspectief.

Goh,
dus hier vluchten al die pluisjes naartoe
als je even niet oplet.

Misschien moet ik het stof eens zuigen

Ik ben hier dus nét onder gekropen
precies op het moment dat ik
dat jij
dat ik je binnen hoorde komen
en ik had niet
echt niet verwacht
dat banjer banjer van jou
beneden te horen
dus daar moest ik eens goed over nadenken
en onder het bed
leek mij de aangewezen plaats
om eens goed na te denken
over de dingen en de datjes enzo
dus daarom dat ik hier dus
nou ja...

Het geurt hier.

Ja,
ik praat misschien wat veel
en ik realiseer me best wel dat ik...
dat *dat* misschien wat hysterisch overkomt,
omdat ik alles wat ik denk dan ook maar,
meteen maar,
uitspuug
– ben ik er tenminste van af –
ik ga me daar niet voor zitten liggen schamen,
en ik ga me al helemaal niet liggen verantwoorden over denkbeelden
en al helezeker niet over denkbeelden die deze
– en zeker niet gene –
al dan wel niet over mij ligt te koesteren.
En zeker niet als jij het bent.
Want jij zou beter moeten weten.

Ik bedoel...

Wat doe je daar beneden?
Je was toch weggegaan?
Met gil en smijt en nooit meer terug?
Hoe had ik nou, toen je gister wegging,
kunnen weten dat je terug zou komen?

Ik kan niet voor een ander denken.
Er is in mijn hoofd geen plek voor een ander hoofd.
En al helezeker niet voor dat van jou.
Dus je zoekt het maar lekker zelf maar uit

Ik zie niet in waarom dat een probleem zou zijn

Eigenlijk is deze hele situatie jouw schuld.
Als je dat nou zou begrijpen,
dan zou ik hier niet hoeven liggen.

Onder mijn bed...

...d'r liggen hier genoeg haren om een kat van te maken...

het geurt hier...

Goed,
je kan me een heul,
een heul,
een heul vervelend wijf vinden.
Dat oordeel laat ik geheel en al aan jou over,
ik ga dat hier niet zitten liggen ontkennen,
alleen maar omdat jij dat wil,
omdat jij me wil zien liggen ontkennen,
dat zou je wel willen hè,
dat ik jou een beetje ga liggen overtuigen van mijn onschuld.
En jij maar kunnen kiezen of je dat accepteert of niet.
Ik ga me hier een beetje voor jou in bochten wringen...
Die vlieger gaat niet op;
ik laat jouw oordeel over mij geheel voor jouw eigen rekening

die lucht...

die...

lucht die hier...

geurt...

dat...

zo'n lucht van,
zo'n typische,
typisch zo'n lucht van,
van rot zo'n lucht zo'n rot lucht.

Zo'n van als ik in de hel zou geloven,
maar dat doe ik niet,
maar áls
– wat ik dus niet doe –
zou die zo geuren lucht.

Zo'n lucht zo...

die verspreidt zich hier,
zo zomaar verspreidt die zich,
die lucht.
Impertinent,
dat is het!

Een impertinent luchtje,
impertinent verspreidt die lucht zich
brutaal zo hier zo
in mijn eigenste omgeving
zo dringt die lucht zich
zo vol van rot
zo impertinent mijn neus in.
Zo'n onbeschaafde,
onbeschaamde lucht.
Alsof die lucht niets beters te doen heeft.
Alsof die lucht mij persoonlijk wil treffen,
mij achterna zit.
Alsof die lucht een heel eigenst persoonlijke vete met mij uit te vechten...
Mij achterna...
Alsof ik die lucht iets misdaan heb
en die lucht mij nu iets wil misdoen...
Alsof 'ie leeft,
die lucht,
en niet van plan is te sterven.

Je had ook niet zomaar weg moeten gaan
zo met gil en smijt en nooit meer terug
dan had ik hier niet in die lucht hoeven...
Had je maar moeten blijven
dan had ik hier niet gelegen.
Het is jouw schuld
jouw grote schuld.
Daar kan je best van overtuigen.
daar ben ik heel goed in
om jou mij gelijk te laten geven.
Slappe zak.
Met je slappe knieën.
Ik ben blij dat je weg bent,
kan ik tenminste mijn eigen graf...
nee gang...
mijn eigen gang gaan.

Hé! Kijk nou, een dubbeltje!

Het geurt hier...

Die lucht,
die diesel leer lucht...
En musk, nee geen musk...
muskus... muskusratten...
Die muskusrattenlucht
en dood Duits bier
Duits bier dat in mijn bed gestorven is...

Hier ligt de rattenvangster
en in mijn bed,
mijn rattental,
ligt hij.
Met zijn lucht
met zijn dode duitse diesellucht.

Daar kan ik niets aan doen
als jij niet weg was gegaan
was ik niet...
En als je niet terug was gekomen
dan had jij niet...
Maar je wás weg
en je bént terug
dus ligt er een muskusrat in mijn rattental
en ben ik er onder gekropen.

En ik weet niet wie hij is...
Ik weet alleen dat jij het niet bent.
Want jij banjert beneden.
En met je banjerpas
en je banjerstappen
kan je ieder, écht ieder moment
hier binnen komen banjeren.
En dan van "hé!
wat moet dat!
wat gebeurt hier!"
Dus het lijkt me dat ik er het beste aan doe hier nog even...
nog even hier...
zo onder mijn bed te blijven liggen.

Stressbestendig.
Als er één ding is wat ik ben,
dan is het in het geheel niet stressbestendig.
Maar dat ga ik niemand niet aan zijn neus...
Dat gaat niemand geen reet...
nee.
Ik lig hier goed, dat merk ik al wel.

En als je het me zou vragen,
maar waarom zou je,
waarom zou je me de vragen vragen die er toe doen,
maar áls je het me zou vragen,
dan zou ik je zeggen dat ik geloof in het aangaan van confrontaties
de dingen uitpraten,
daar eerlijk in zijn en zo.
Maar ik ben daar gewoonweg niet zo goed in.
Dus voorlopig lig ik hier helemaal prima.

Ik moet echt weer eens opruimen.
Misschien moet ik verhuizen,
misschien moet ik iedere keer verhuizen als het echt,
maar écht tijd is om op te ruimen.

En ik weet,
jezus,
ik weet niet eens hoe die muskusrat heet.

En op een centimeter van het puntje van mijn,
mijn zeer goed werkende reukhoorn,
mijn neus,
– werkte die maar wat minder,
ik zou nu best wat minder willen ruiken,
wat minder van die lucht op willen snuiven.
Ik zou er heel goed mee kunnen leven als die lucht
vervangen wordt door de lucht van een
alpenwei
waar een beekje doorheen
meandert –
maar voor mijn neus dus,
een, twee centimeter,
misschien drie
ik ga daar nu niet over in discussie,
één, twee, misschien drie centimeter van het puntje van mijn neus
ligt een goed gevuld... ding... dingetjes... ja dinges...
nou ja, zo'n ding dus...
Heb ik het in ieder geval veilig,
tenminste één keer veilig... nou ja.
Het scheelt misschien niet veel,
maar het scheelt.
Niet dat jij dat op prijs zou stellen,
botte... botte rotzak.

En waarom wordt die rat niet wakker
waarom wordt die rat niet wakker
EN GAAT 'IE NIET GEWOON LEKKER WEG MAN!

En ik weet niet eens of ik wel een orgasme heb gehad.
En jezus, godverdomme, dat is toch wel het minste,
het minimum,
de minimumprijs voor een overnachting in mijn rattental.
Dat 'ie me tenminste één,
één rottig orgasme,
een orgasme dat ik me kan *herinneren* bezorgt.

En het hoeft niet met sterren zien,
of tintelingen, of al het bloed uit mijn lijf,
maar één klein klef kleefgevoelletje beneden
zo van o ja, goh ja, zo was dat ja,
zo voelde dat ook es weer es.
Maar nee, zelfs dat niet,
vieze zakjesvuller, profiteur,
met z'n vies donker stroopsoldaatje,
met z'n smeerlapje. Smeerlapje...

Wat moet je met een rat als je hem gevangen hebt?
Afmaken.
Ik moet hem afmaken.

Waarom word ik nu weer geil?
Alsof het nog niet genoeg...
alsof ik me nog niet genoeg in de nesten...
Hoe moet ik dat mijn dat-daar-vanonder uitleggen?
dat dat niet de bedoeling mag zijn?
Dat is toch de omgekeerde...
Hou op!
Moet ik er dan een vochtvreter instoppen?
Ik dóe het hoor!
Jij onbetrouwbaar... trouweloos...

En ik wil gewoon dat jij naar binnen banjert,
van benee naar boven binnenbanjert
en schreeuwt van "hé!
wat moet dat!
wat gebeurt hier!"
En die vieze muskusrat
met zijn vieze luchtje
uit mijn rattental trapt.
En hem zonder genade, naakt,
het trapgat uit trapt.
En hij jankend als een hond
het huis uit struikelt.

En dat je dan op mijn rattental gaat zitten
om de dingen te overdenken,
om te contempleren.
Over het leven en de liefde en dat al,
die al die dingen.

En dan lig ik hier.
En jij mist me.
En je ziet dat je het allemaal helezeer verkeerd hebt aangepakt.
Besef, *dat* krijg je.

En ik zie je benen,
je harige enkels in je enkelsokjes,
in je lelijke instappers.

En dan wil ik ontroerd zijn,
over je lelijke instappers
en je achillespeesjes die strak staan van de spanning.
Die harige peesjes zachtjes aaien.
Dat wil ik.

En ik zeg niets
niet het spijt me het spijt me het spijt me zo.
Want wat uitgesproken is hoeft nog niet zo te zijn.
Wat ik heb gedaan spijt niet.

Dus ik zeg niets,
zo lang ik niets zeg lieg ik ook niet.
Ik lig alleen hier onder mijn bed
en ik aai je harige peesjes.
En ik ben ontroerd.
En omdat ik ontroerd ben, ben jij het ook.
Niet met tranen en alles...
of misschien wel,
met tranen en alles.

Je haalt me onder het bed vandaan
en je vergeeft me.
Dat hoef je niet te zeggen,
dat zie ik aan je.
En dan pak je me vast,
je knijpt zo hard in me dat ik geen lucht meer krijg.
Dat er geen lucht meer is.
En dat jij zegt dat het allemaal goed komt.
Dat er niets aan de hand is.
Dat er niets is,
alleen jij
en ik.
En dat dat genoeg is.

Meer dan genoeg is.

PUNT